

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **V. V. N.**, narozeného, státní příslušnost, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Praha 2, Wenzigova 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2014, č.j. OAM-394/ZA-ZA14-HA08-2014,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

III. Tlumočnici Mai Konečné bude vyplacena odměna za tlumočení ve výši 770 Kč z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 16.9.2014 pod č.j. OAM-394/ZA-ZA14-HA08-2014, kdy žalovaný neudělil žalobci mezinárodní

ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že toto rozhodnutí napadá v celém rozsahu výroku, neboť se domnívá, že byl jako účastník řízení ve svých právech zkrácen.

Domnívá se, že žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dále má za to, že správní orgán svým jednáním porušil i § 14a zákona o azylu, neboť žalobci v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy.

Při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlížel žalovaný pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a porušil tak svoji povinnost dle § 50 odst. 4 správního řádu, což vedlo k nesprávnému posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Při pohovoru dne 20.08.2014 žalobce po pravdě uvedl všechny podstatné okolnosti případu. Z musel odcestovat nelegálně do, z cestoval autobusem do a pěšky se dostal do, ze kterého odcestoval autobusem a taxi přes do ČR. Na území České republiky nežije nikdo z jeho rodinných příslušníků, a ani zde nemá žádného blízkého přítele. Krajané v mu pomohli a doporučili, abych se dopravil do azylového zařízení v

Při pohovoru správnímu orgánu po pravdě uvedl, co bylo jeho důvodem k odchodu z vlasti. Ve své vlasti se obával sankcí ze strany správních a policejních orgánů, protože projevil spolu se čtyřmi dalšími muži nesouhlas se zbouráním a likvidací školy v jejich obci, a to opakovaně, protože jejich první stížnost byla krajským úřadem zamítnuta. Viděl, jak čtyři muži byli zatčeni, když včas dorazili na místo schůzky, kterou měli sjednanou se správním orgánem. Žalobce s dalším mužem stačili uprchnout, protože se na schůzku dostavili se zpožděním a celý incident tak schovaní pozorovali. Žalobce se obával zatčení a nechtěl ohrozit i své rodiče, manželku a děti, a proto se rozhodl ještě též den se sbalit a utéct ke své sestře do kraje Zde si sehnal zaměstnání a požádal kamaráda o přivezení svého cestovního dokladu. S rodinou byl v kontaktu, rodiče ho informovali o tom, že ho v domě hledala policie. Obstaral si letenku a vízum a v červnu 2014 opustil Při cestě z zapomněl v autobuse celý batoh včetně svého cestovního dokladu, proto přijel na území ČR bez cestovního dokladu. Svůj zastupitelský úřad nenavštívil z obavy deportace zpět do a z hrozby trestního stíhání.

Uvedl, že dle svého názoru má právo na to vyjádřit k tomu, že nesouhlasí se zbouráním školy, protože tímto rozhodnutím je porušeno právo na vzdělání, které by mělo být alespoň na základní úrovni dostupné všem. Právo na vzdělání je zakotveno jak v Listině základních práv a svobod v čl. 33, tak i mezinárodních úmluvách, a to v Úmluvě o právech dítěte v čl. 28, Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech v čl. 13, ve Všeobecné deklaraci lidských práv a další. Za tento projev nesouhlasu s tím, že jsou jim upírána jejich základní práva a svobody, byli jeho spoluobčané zatčeni a perzekvováni a žalobce unikl jen díky tomu, že opustil svojí vlast a nechal tam celou svou celou rodinu, přesto se správní orgán domnívá, že zrušení školy patří do občanskoprávní kategorie a není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu je za pronásledování považováno i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem. Tato podmínka pronásledování byla v jeho případě beze zbytku naplněna. Správní orgán však tuto skutečnost náležitě nevyhodnotil a s tvrzením žalobce se náležitě nevypořádal, jinak by musel dojít k závěru, že podmínky pro udělení azylu splňuje. Správní orgán však dospěl k závěru, že jeho žádosti nevyhověl.

Správní orgán se též blíže nevypořádal s důvody, proč mu nebyla udělena doplňková ochrana dle zákona o azylu, ani se skutečností, že zcela reálně v jeho zemi původu jakákoliv politická aktivita a projev nesouhlasu s rozhodnutím státních orgánů ve snaze o nastolení demokratických principů, základních práv a svobod, vede k persekuci aktivistů a k vykonstruovaným soudním řízením, jejichž výsledkem jsou vysoké tresty odnětí svobody.

Má za to, že správní orgán hodnotil jeho žádost formálně a nepřihlédl k jeho osobní situaci vedoucí k opuštění vlasti v obavě z pronásledování, protože se snažil bránit svá i spoluobčanů základní práva a svobody.

Pokud jde o konstatování nesrovnalosti a rozporů v napadeném rozhodnutí, uvedl, že se snažil po pravdě zodpovědět dotazy správního orgánu a přičítá je spíše nedostatkům v překladu či nedostatku pochopení otázky ze své strany a popírá jakékoliv úmyslné uvádění nepravdy v pohovoru.

Pokud mu nebude azyl udělen, žádá alespoň o poskytnutí doplňkové ochrany z důvodů shora uvedených, a proto navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2014 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaný v případě žalobce neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem. Žalobce sice uvedl, že se obává postihu na stížnost proti zrušení základní školy v jeho obci, jak je však zřejmé z jeho výpovědi, on sám se ve vlasti nesetkal se žádným konkrétním jednáním, které by v něm bylo schopno vyvolat opodstatněnou obavu z pronásledování související s některým z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Ač ve vlasti ještě více než rok žil, chodil do práce a nijak se neschovával, nesetkal se s žádným negativním jednáním vůči své osobě, státní orgány jistě disponují instituty, kterých mohly v případě skutečného zájmu o osobu jmenovaného využít. Je také zřejmé, že vůči jmenovanému nebylo vzneseno žádné obvinění, a ač sice na jednu stranu namítá, že jeho spoluobčané byli zatčeni a perzekvováni, o jejich osudu pouze spekuluje.

Pokud se týče doplňkové ochrany, i v tomto směru je rozhodnutí správního orgánu náležitě odůvodněno. Žalobcovu stížnost proti zrušení základní školy v jeho obci nelze považovat za projev aktivity takového charakteru, který by v případě jeho návratu do vlasti mohl znamenat reálné nebezpečí ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Žalobce nebyl politickým aktivistou, a jak je patrné i z jeho bezproblémového života po podání stížnosti ve vlasti, nebyl za něj považován ani tamními úřady.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné, nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 20.8.2014 za přítomnosti tlumočníka V průběhu pohovoru žadatel uvedl, že ve své vlasti žil v, v domě s manželkou, dětmi a rodiči. Dům je psaný na něj. Od dětství pracoval jako rolník. Správní orgán zjišťoval, kdy úřady zrušily část základní školy v obci, kde jmenovaný bydlel. Žadatel k tomu vypověděl, že se tak stalo v březnu roku 2013, úřady tehdy zbouraly třetí patro školy, neboť školu jako takovou chtěly zrušit a prodat pozemky, kde škola stála. On a čtyři další muži si na jednání místního úřadu stěžovali u okresního úřadu asi v květnu roku 2013. Nechtěli, aby škola byla úplně zrušena. Z okresu byla stížnost postoupena krajskému úřadu, který ji zamítl. Stěžovatelé podali svou stížnost opětovně, přitom byli čtyři muži zatčeni. Žadatel společně s dalším mužem nepřišli na schůzku včas, a když k úřadu přicházeli, viděli, jak čtyři další stěžovatele odvádí policie, a proto utekli. K zatčení mužů došlo v květnu roku 2013. Jmenovaný vypověděl, že následně měl obavy, jelikož viděl zatčení kolegů a obával se, že také on bude zatčen. Ještě týž den odjel do jiného kraje, kde žije jeho sestra. Zde se zaměstnal a domluvil se s kamarádem, aby mu z domova přinesl cestovní pas. Ten získal v dubnu roku 2014. Správní orgán zjišťoval, zda měl jmenovaný po zatčení jeho kolegů nějaké potíže. Uvedl, že telefonoval rodičům, kteří mu sdělili, že jej doma hledali policisté, kterým řekli, že odjel za prací. V kraji, kde žije jeho sestra, žádné potíže neměl. Po dohodě s rodiči v červnu roku 2014 se jmenovaný rozhodl k odjezdu do ciziny. Dále ozřejmil, že cestovní doklad měl zařízený již dlouho před svým rozhodnutím k odjezdu. Letenku a vízum mu zařídil kamarád. Do odletěl z mezinárodního letiště, které leží několik km severně od Při vycestování z vlasti neměl na letišti žádné potíže, což zdůvodnil tím, že jeho kolegové byli policií jen zatčeni a zatím nesouzeni. Domnívá se, že jeho kolegové jsou ve vazbě. Dále uvedl, že neměl vybranou konkrétní zemi, kam by chtěl cestovat. Kamarád mu řekl, že může cestovat do Když přijel do ČR, nevěděl, na jakém území se nachází. Dostal se na tržnici, byl hladový, byla mu zima a svěřil se krajanům, kteří mu poradili, aby odjel do požádat o mezinárodní ochranu. Vysvětlil, že batoh s cestovním dokladem zapomněl v autobusu, kterým cestoval z, proto nemá žádný osobní doklad. Po příchodu na území ČR žil jako bezdomovec, schovával se v lese. Již za svého pobytu v ČR kontaktoval rodiče, kteří mu řekli, že policie se po něm stále ptá. Proti jeho osobě nebylo zahájeno trestní stíhání. Závěrem sdělil, že jeho rodina ve vlasti nemá po jeho odjezdu žádné potíže. Rád by zůstal v ČR, žádá správní orgán o povolení pobytu, neboť

zde hodlá pracovat. Jiné důvody, které by jej vedly k odchodu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl.

Dále uvedeno v rozhodnutí, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť nemá povolení k pobytu na území ČR a hodlá zde žít a pracovat.

Dále v odůvodnění uvedeno, že mezinárodní ochrana se podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany, shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. S poukazem na toto ustanovení přistoupil správní orgán v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve k hodnocení důvodů sdělených žadatelem z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Kromě žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovoru a informace z informačního systému Policie ČR (CIS), využil správní orgán Informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 99311/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, zprávu, ze dne 21.1.2014, Zprávu mezinárodní organizace pro migraci z října 2012 ze dne 2.4.2013 a aktuální informace databanky ČTK „.....“. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 27.8.2014 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Jmenovaný této možnosti využil, s informacemi se seznámil a uvedl, že informace odpovídají reálné skutečnosti ve vlasti. Ve žil, situaci tam zná. Nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.

V odůvodnění pak dále žalovaný uvedl, že hlavním důvodem pro podání žádosti výše jmenovaným je legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť na území ČR přicestoval bez osobních dokladů, hodlá zde setrvat a pracovat. Správní orgán konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu v platném znění jsou jednoznačně vymezeny. Správní orgán rovněž v průběhu celého správního řízení nezjistil, že by obava jmenovaného z postihu na stížnost proti zrušení základní školy, jakkoli souvisela s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany se jmenovaný chtěl vyhnout vycestování z území ČR a rovněž touto žádostí chtěl legalizovat svůj další pobyt v ČR, neboť chce v ČR zůstat a pracovat, což vysloveně uvedl. Tyto okolnosti však nejsou relevantními důvody, tedy důvody, které by odůvodňovaly přiznání mu mezinárodní ochrany formou azylu. Po zhodnocení celého příběhu prezentovaného žalobcem, správní orgán konstatuje, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou jednoznačně stanoveny

zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných příčin, především z důvodu pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. K podpoře svého tvrzení správní orgán odkázal i na citaci části rozsudku NSS, č.j. 5Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004, který uvádí, že „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“. Dále se ke stejnému tématu vyjadřuje rozsudek NSS, č.j. 7Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005, podle něhož „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR, či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, který tento upravuje“. Správní orgán uzavřel, že sice chápe snahu žadatele o setrvání na území ČR, nicméně zdůrazňuje, že výše jmenovaný měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli legalizací prostřednictvím správního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ust. § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snaha o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí.

Co se týče žadatelem předkládané obavy z případného postihu za stížnost proti zrušení základní školy v jeho obci z května roku 2013, správní orgán konstatoval, že této části jeho výpovědi nepřiznal žádnou důkazní hodnotu, a to z následujících důvodů. Jednak žadatelem uváděná skutečnost spadá do roviny občanskoprávní, a nemá tedy žádnou spojitost s důvody, které by bylo možno uznat jako důvody relevantní udělení azylu. Dále z průběhu řízení vyplynulo, že proti žadateli nebylo a není vedeno trestní řízení, a v důsledku výše popsané situace ohledně protestu kvůli zbourání budovy základní školy ani není důvod se domnívat, že by ve spojitosti s výše uvedeným bylo trestní řízení zahájeno. V konečném důsledku v, kam odejel za prací a několik měsíců zde pobýval, žádné potíže neměl. Pokud by státní orgány domovské vlasti měly zájem na jeho zjištění, jistě by tak učinily již v době jeho pobytu v, nejpozději však v době jeho odletu z mezinárodního letiště v Správní orgán je toho mínění, že je nepravděpodobné, aby za stížnost vztahující se k období května roku 2013 byl žadatel nějak potrestán v případě jeho návratu do vlasti. Správní orgán doplnil, že žadatel zaměňoval i rok stížnosti z původně v žádosti uvedeném května roku 2014, na pohovoru předkládaný květen roku 2013. V daném okamžiku tak jmenovaný opodstatněností svých obav správní orgán nepřesvědčil a jeho prohlášení o obavě z postihu ze strany vietnamských státních orgánů správní orgán hodnotí jako účelově použité, s cílem vyhnout se vycestování z území ČR.

Správní orgán konstatoval, že v případě výše jmenovaného neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Žadatel neuvedl, a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda jmenovanému po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatuje, že k takovému závěru nedospěl. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žadatel ve svých výpovědích uvedl, že se po návratu do vlasti obává potíží spojených s jeho neúspěšnou stížností ohledně likvidace základní školy ve vsi, kde bydlel.

Z informací Ministerstva zahraničních věcí č.j. 99611/2014-LPTP ze dne 16.4.2014 vyplývá, že v případě občanů Vietnamu navracejících se po dlouhodobém pobytu zpět do je zcela zásadní rozlišení důvodů jejich dlouhodobého pobytu v zahraničí. Ve je součástí státní politiky umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. V současné době jich pobývá mimo území několik miliónů a příjmy, které posílají ze zahraničí svým rodinám a příbuzným ve, jsou při místní absenci sociálního zabezpečení zcela zásadní položkou, která umožňuje obrovskému množství místních obyvatel vyrovnat tento handicap. Státní fiskální a důchodová politika s těmito příjmy v zásadě počítá a státem řízená podpora vycestování tak narůstá až obludných rozměrů. V zásadě se jedná o příjem, jehož výpadek by stát nebyl schopen žádným způsobem kompenzovat. Stávající zkušenosti českého zastupitelského úřadu (dále ZÚ) i kolegů ze ZÚ ostatních členských států EU v zásadě jasně ukazuje, že vietnamský občan je schopen udělat prakticky cokoli proto, aby se dostal do zahraničí a zde se dlouhodobě či trvale usídlil. Stát ho v tom symbioticky podporuje a je tedy ochoten přehlédnout, pokud v cestě za tímto cílem použije téměř jakýkoliv prostředek. V tomto případě by pravděpodobně příliš nevadila ani snaha o získání mezinárodní ochrany, pokud by nebyla podepřena výše zmiňovanou ostřejší a z vietnamského pohledu zostuzující kritikou režimu, strany či konkrétních představitelů. V případě neúspěšných žadatelů tak problém může spíše nastat v soukromoprávní rovině v případě, že se jedná o osobu, která se za účelem cesty do zahraničí zadlužila a při příliš brzkém návratu nebude schopna tyto dluhy splácet. Správní orgán doplnil, že státní nejevily o osobu výše jmenovaného žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti a vzhledem ke skutečnosti, že žadatel nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, správní orgán nemá žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho návratu do vlasti.

Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavního motivu k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl správní orgán ve věci rozhodující k závěru, že by výše

jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Právní orgán v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů, jakož i zpravodajství ČTK, je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jim sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 11.3.2015, kterého se osobně žalobce i s právní zástupkyní zúčastnil. U jednání uvedl, že do té doby, než protestoval ještě spolu s některými známými proti zbourání školní budovy ve, žádné problémy neměl. Problémy nastaly poté, kdy nesouhlasil se zbouráním školní budovy. Kvůli tomu bylo vyvoláno nějaké jednání, žalobce měl přijít na schůzku, zdržel se však a přicházel už pozdě. Uviděl, že čtyři z protestujících byli zatčeni a odváděni policií. Měl obavy, že by dopadl stejně, proto se domů ten den už nevrátil a odjel ke své sestře. Jel za ní dva dny autobusem. U sestry bydlel tři nebo čtyři měsíce, nikde nepracoval, sestra ho živila. Potom začal nějakou dobu bydlet u svých známých, také nepracoval a oni ho živili. Asi po pěti měsících od té doby, co odešel z domu, opustil a odjel do ČR. Když byl u své sestry a pak kamarádů, žádné problémy neměl, protože policie nevěděla, kde se žalobce nachází. V té době byl v telefonickém kontaktu se svým otcem i manželkou a ti mu říkali, aby se domů nevracel, protože se na něho několikrát ptala policie a říkali, aby souhlasili se zbouráním školní budovy. Se zbouráním školy nesouhlasila ani manželka ani rodiče, žalobce podporovali, sami však žádný protest nepodepsali. Do má obavy se vrátit, protože by tam byl zatčen policií kvůli protestům týkajících se zbourání školy. Nic by mu nepomohlo ani to, kdyby odjel do jiné části, policie by si ho našla a zatčen by byl proto, že nesouhlasil s tím, jak rozhodly správní orgány ohledně zbourání školy. Ve žije jeho manželka a tři jejich děti ve věci 12, 8 a 6 let. V České republice by chtěl pracovat a svou rodinu ve Vietnamu finančně podporovat.

Dále pak na dotaz žalobce uvedl, že svůj pobytu u sestry tajil, nikomu neřekl, kde žije a prakticky nevycházel z domu. Po příjezdu do ČR ihned vyhledal azylové zařízení. Když odlétal z, na letišti žádné problémy neměl.

Zástupkyně žalovaného u tohoto soudního jednání uvedla, že poukazuje na rozpory ve výpovědi žalobce v průběhu azylového řízení při pohovoru a nyní u soudu. Není ani přesně zřejmé, kdy došlo k protestům ohledně zbourání školy, jak dlouho žalobce žil u sestry, ve

správním řízení nyní uváděl, že když u ní bydlel, tak tam i pracoval, nyní hovoří o tom, že se skrýval, a že nikde nepracoval.

Žalobce k tomu uvedl, že když byl v uprchlickém zařízení, na všechny okolnosti si nevzpomněl, teď však měl dostatek času o všem přemýšlet a na všechno si vzpomněl. Když žil u sestry, do práce skutečně nechodil, pouze jí vypomáhal v domácnosti.

Ze správního spisu, a to z protokolu o pohovoru v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl 20.8.2014 za účasti tlumočníka z jazyka vietnamského, žalobce uvedl, že v březnu roku 2013 úřady zrušily část základní školy v jeho obci, zbouraly třetí patro této školy, přičemž zůstaly zbývající dvě patra, kam chodí děti do školy. Po tomto zbourání, jak uvedl, úřady viděly, že asi udělaly chybu, protože zbývající dvě patra nechaly, kde zatím děti mohou do školy chodit. Asi za dva měsíce poté, tj. v květnu 2013 podal žalobce ještě i s několika jinými lidmi stížnost na zbourání části školy, jejich stížnost byla zamítnuta, poté ji podali na kraj a i kraj ji asi za 15 dnů po podání žádosti zamítl. Na okresní orgány pak podávali stížnost znovu po zamítnutí žádosti krajem, asi kolem 15.5.2013. K zatčení čtyř lidí, kteří společně se žalobcem stížnost podávali, uvedl, že je při jednání zatkla policie. Dále pak žalobce uvedl v pohovoru, že po tomto zatčení okamžitě opustil místo svého bydliště, odjel ke své sestře do jiného kraje, pak si různě hledal práci, aby si vydělal peníze. Pak se domluvil s kamarádem, aby mu z domova přivezl cestovní pas. Ten se mu do rukou dostal v dubnu 2014. Žalobce dále sdělil, že od května 2013 do odjezdu z žádné potíže neměl, pracoval přes den jako pomocník a v noci se chodil vyspat. Na dotaz, zda přemýšlel o tom, že by se ve přestěhoval někam jinam, než kde má domov, uvedl, že by se mohl přestěhovat tam, kde má sestru, ta by mu mohla zařídit přechodný pobyt, nebyl by to problém. Když však v červenci 2014 opouštěl, předtím volal rodičům a ti mu řekli, že pro žalobce bude nejlepší, když se schová do cizí země. Kdyby ho hledali u příbuzných, našli by jak sestru, tak žalobce. Dále pak, že když odlétal z mezinárodního letiště, což je několik kilometrů na sever od, žádné problémy neměl. U žalobce to bylo proto, že jeho kolegy pouze zatkli, zatím je nesoudili, takže žádné problémy nebyly. Myslí si, že jeho čtyři kolegy drží ve vazbě.

Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. (zákon o azylu), azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení u udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec:

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z toho, co bylo sděleno žalobcem v průběhu správního řízení i v průběhu soudního řízení vyplývá, že v jeho případě nebyly splněny podmínky ust. § 12, a to ani písm. a) ani písm. b).

Dle tvrzení žalobce měl žalobce poté, kdy protestoval proti zbourání školní budovy strach ze zatčení policií, tento případ se však nedá podřadit pod to, že žalobce by byl

pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, neboť sám uvedl, že se nijak politicky neangažoval, ale že by měl mít také odůvodněný strach z pronásledování z důvodů, ať už rasy, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů ve, nic takého tedy zjištěno nebylo.

Žalobce uvádí, že v případě, že by se vrátil do a přestěhoval se i na jiné místo, než kde žije jeho manželka, děti a rodiče, že by si ho tam policie našla a měl by problémy, nebo by ho mohli zatknout.

Takovéto tvrzení se jeví soudu jako tvrzení naprosto účelové, a to proto, že sám žalobce uvedl, že poté, kdy byli zatčeni čtyři jeho kolegové, což bylo na jaře roku 2013, ihned odjel do jiné provincie ke své sestře, přičemž v řízení o azylu tvrdil, že tam zůstal až do svého odjezdu z, což bylo v červenci roku 2014, tedy více než rok, vůbec žádné problémy tam neměl, policie ho tam nikdy nekontaktovala, neměl žádné problémy ani on ani jeho sestra, když uvedl, že se snažil vydělat finanční prostředky, proto ve dne pracoval jako pomocník. Běžně se tedy musel v uvedeném místě, kde u sestry žil, pohybovat a sebemenší problém neměl. Žádné trestní řízení proti němu nebylo vedeno, přičemž z, jak sám uvedl, normálně vycestoval, bez jakýchkoliv problémů. Určitě by tomu tak nebylo v případě, že by byl hledanou osobou ze strany policie či jiných státních orgánů.

Soud má tedy za to, že rozhodně nebyla splněna podmínka ust. § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu v případě žalobce a v tomto směru žalovaný postupoval správně.

V průběhu řízení u soudu pak bylo navíc zjištěno, že výpovědi žalobce ve správním řízení a řízení před soudem nejsou totožné, neboť v průběhu správního řízení žalobce hovoří o tom, že žil od odchodu ze svého domova pouze u své sestry v jiné provincii, pracoval tam, a že tato situace trvala až do odjezdu z, což bylo v červenci 2014, přičemž u soudu pak uvádí, že u sestry žil pouze tři nebo čtyři měsíce, že nikde nepracoval, prakticky nevycházel z domu, protože se skrýval. A dále uvedl, že poté bydlel u svých známých, a asi po pěti měsících od odchodu z domova do jiné provincie opustil

V prvním případě, tedy v průběhu azylového řízení hovoří o tom, že v jiné provincii u sestry žil od svého odchodu z domova, což bylo na jaře roku 2013 až do července 2014, což je více než rok a u soudu pak hovoří o době asi pěti měsíců s tím, že po pobytu u sestry dva až tři měsíce bydlel u svých známých, celkově tam bydlel asi pět měsíců a opustil, takže z těchto rozdílných výpovědí by ani nebylo zřejmé, kdy mělo dojít ke zbourání jednoho patra školní budovy, a kdy nastala situace, že zatkli kolegy žalobce a ten dostal strach a opustil svůj domov.

Soud uvádí, že v takovémto případě, kdy se nejedná o žádnou „starou“ událost by si musel žalobce zcela jednoznačně pamatovat, jak dlouho žil v jiné provincii u své sestry, když zcela jednoznačně musel už v průběhu azylového řízení vědět, zda po tuto dobu pracoval či nikoliv.

Soud vidí tvrzení žalobce, jak uvedl, jako účelové s cílem získat mezinárodní ochranu v České republice, zlegalizovat si tedy pobyt a žít zde a pracovat, neboť sám tvrdí, že ač má

manželku a tři děti ve, chce zůstat na území České republiky, vydělat zde finanční prostředky a svou rodinu ve finančně podporovat.

Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže, nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14a zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ze zpráv, které si obstaral správní orgán v průběhu řízení o azylu, tedy zpráv, které jsou citovány v rozhodnutí žalovaného, a z jejichž obsahem byl žalobce seznámen a neměl proti obsahu těchto zpráv žádné námitky, vyplývá, že nic z toho, co je uvedeno v § 14a odst. 2 zákona o azylu by v případě žalobce nenastalo, neboť vietnamská vláda a státní orgány v podstatě podporují odchod svých občanů do cizích států za účelem zlepšit si své ekonomické postavení a tím i ekonomické postavení svých rodin, v případě návratu do Vietnamu z důvodu opuštění Vietnamu žádné problémy nehrozí, natož uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení či nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti, přičemž nebyl ve Vietnamu v současné době žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce zpět do není v žádném případě ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Soud tedy dospěl k závěru, že žádné nebezpečí uvedené v § 14a odst. 2 zákona o azylu žalobci nehrozí, tedy nebyly splněny důvody pro udělení doplňkové ochrany a i v tomto případě pokládá soud rozhodnutí žalovaného za zákonné a správné.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

V případě žalobce nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu, což by byla např. situace, kdy by žalobce měl vážné zdravotní problémy, které by bylo nezbytně nutné léčit, a kdy by léčba takovýchto zdravotních problémů ve byla velmi komplikovaná či nemožná, nebo pokud by přicházel ze země, která je ohrožena přírodní či lidskou katastrofou apod. Nic takového v případě žalobce není.

V případě žalobce nelze použít ani ust. § 13 zákona o azylu, neboť žalobce žije v České republice sám, jeho rodina, tedy manželka a tři děti žijí ve a stejně tak je to i s ust. § 14b zákona o azylu.

Soud tedy uzavírá, že po provedeném dokazování správním spisem, kdy je nutné za rozhodující vzít jako podklad to, co uvádí v žádosti o azyl a pohovoru samotný žadatel o mezinárodní ochranu, což je tedy stěžejním důkazním prostředkem a opodstatněným důkazem jsou také zprávy o situaci ve, soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ji zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci žalobce úspěch neměl, náklady řízení mu proto nebyly přiznány v souladu s citovaným zákonným ustanovením, a pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. března 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová